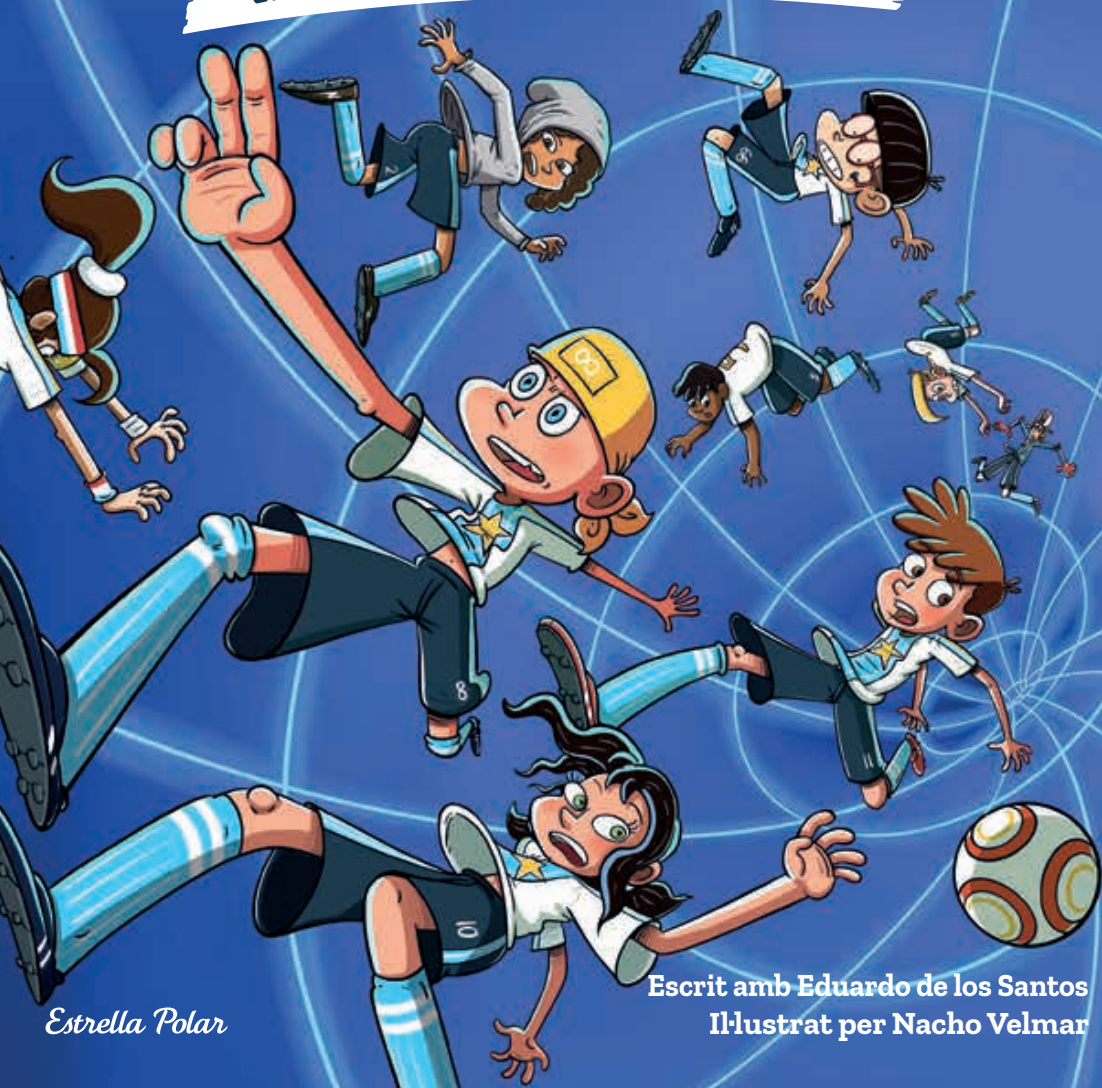

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL MIGCAMPISTA QUE VIATJAVA EN EL TEMPS

Estrella Polar

Escrit amb Eduardo de los Santos
Il·lustrat per Nacho Velmar

ELS ONZE

EL MIGCAMPISTA QUE VIATJAVIA EN EL TEMPS

ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El centrocampista que viajaba en el tiempo*

© del text: Roberto Santiago, 2022

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

© Edicions 62, S. A. Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2022

ISBN: 978-84-1389-220-7

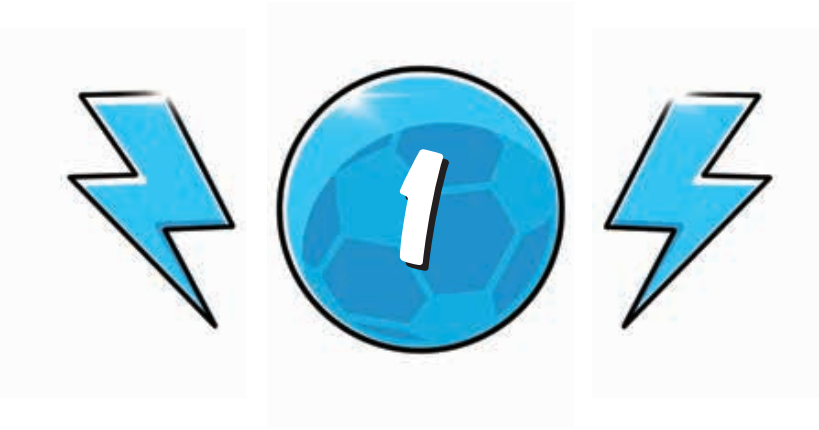
Dipòsit legal: B. 9.331-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ho diré ràpid:

Ara mateix soc en una central nuclear.

Hi ha un incendi.

Flames per tot arreu.

I una fuga radioactiva...

El reactor principal està a punt d'explotar!

Em dic Ramon Grimau.

Tot i que tothom em diu Gripau.

Tinc onze anys.

I no hauria de ser aquí.

Miro angoixat el mesurador de radioactivitat.

Està pels núvols!

L'índex és molt més alt que el nivell permès.

És la primera vegada a la meva vida que porto un d'aquests mesuradors, no sé ben bé com funciona, però la fletxeta ha embogit.

Intento controlar la respiració, no posar-me nerviós.

Miro al meu voltant des de la passarel·la d'acer on em trobo.

No hi ha cap persona a la vista.

Ningú està tan boig per ficar-se enmig d'un incendi d'un reactor nuclear.

Una fuga radioactiva és una de les coses més perilloses del món.

Jo tampoc ho hauria d'haver fet.

El cas és que soc aquí.

A la central de Nakatomi, a Conca.

El poble on visc.

Abans es deia Vila Rata, però l'alcalde va fer un referèndum i van canviar-li el nom:

Nakatomi.

Tenim de tot.

Un riu envoltat de boscos.

Un camp de futbol.

Una escola anomenada Estrella Polar.

Una plaça amb l'ajuntament i amb una font que els dissabtes a la nit s'il·lumina.

Un lloc mític anomenat el bassal de la mort.

Una biblioteca molt moderna.

I també...

Una central nuclear que està a punt de saltar pels aires!

He d'apagar el foc i aturar la fuga abans que sigui massa tard.

M'aturo enmig del reactor.

Em tremolen les cames.

Tinc el cor disparat.

Tic-tac. Tic-tac.

Si no m'afanyo, tot Nakatomi explotarà.

La central.

El riu.

El camp de futbol.

L'escola.

La font tan bonica.

La biblioteca.

Fins i tot el bassal de la mort.

Tot.

Obro la bossa que m'ha donat un dels meus companys: el Huang Xii.

A dins hi ha una barra metàl·lica de color gris.

Pesa molt.

És una veta de plom.

El plom és tòxic.

Si te l'empasses, pots enverinar-te els ronyons i el cervell.

Però també és el material més resistent del món contra la radioactivitat.

Tinc un pla per acabar amb l'incendi de la central.

Potser és una bogeria.

És l'únic que se m'ha acudit.

Perquè es pugui entendre, hauria d'explicar algunes coses.

El primer i més important:

Des del dia que vaig fer onze anys... tinc superpoders.

Ja sé que pot sonar molt estrany.

Però és la pura veritat.

I no en soc l'únic al poble.

A tots els meus companys de l'equip de futbol els passa el mateix.

Som una mena de superherois d'onze anys.

Si m'ho haguessin explicat fa unes quantes setmanes, hauria dit:

—No em prenguis el pèl.

Així i tot, prometo que és cert.

La Ximena, per exemple, es fa invisible i travessa murs.

El Huang Xii pot llegir el pensament de la gent.

I la Berta, la capitana de l'equip, pot volar.

Els meus són una mica més complicats.

Jo tinc el poder de la transformació.

Si em concentro molt i toco alguna cosa amb les dues mans, puc convertir-me en aquella cosa.

Fa poc em va passar amb una pilota de futbol, per exemple.

També m'he transformat en un esquirol, un ocell, un helicòpter i una serp.

Ho repetiré per si algú no ho ha entès:

M'he convertit en una pilota, un esquirol, un ocell, un helicòpter, una serp i altres coses encara més estranyes.

I ara estic a punt de convertir-me en plom.

Agafa la barra metàl·lica amb les dues mans.

Una calor intensa, abrasadora, m'envolta.

Quan entro en contacte amb el plom, sento una punxada al pit.

El cor em batega a tota màquina.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Cada cop més ràpid.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Tot em dona voltes.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Em desmaiaré.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

El cos em pesa una tona, les flames i el fum m'envolten i no puc respirar i la central nuclear explotarà.

I llavors...

TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC, TIC-TAC!

Els peus i les mans i el cap se'm comencen a transformar!

En un tancar i obrir d'ulls EM CONVERTEIXO EN UNA VETA DE PLOM GEGANT!

Vull cridar, però no puc!

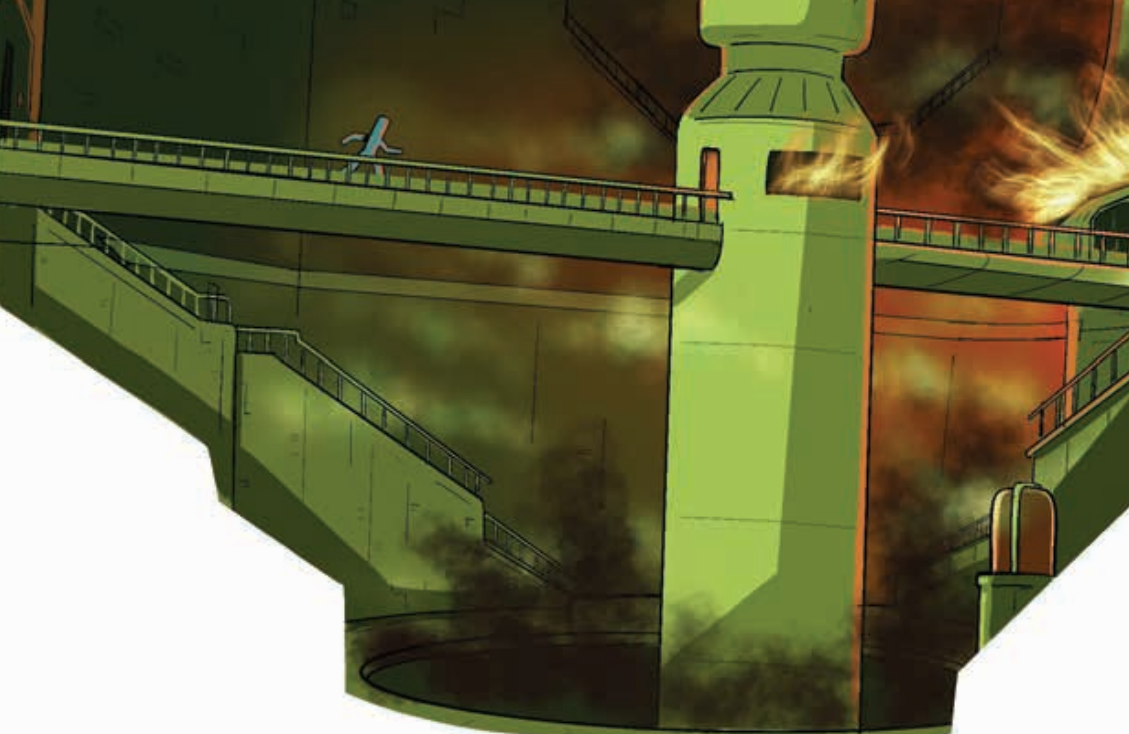
Tot el meu cos s'ha convertit en plom.

Amb molt d'esforç, començo a moure'm.

Estiro els braços i les cames.

Faig un pas.

Després un altre.

Cada petit moviment em costa una barbaritat.
Avanço molt a poc a poc.
A cada pas que faig, la passarel·la es balanceja i tremola.
Ja gairebé hi soc, ho aconseguiré.
Si entro al reactor, podré sufocar les flames i tallar la fuga.
O ara o mai.
Els nivells de radioactivitat són altíssims.
Tot es mou.
Tot s'està fonent.
M'he d'afanyar!
Llavors veig una cosa enmig de la passarel·la.
És rodona.

Sembla... una pilota de futbol?

Entre els vapors, sorgeix una figura i trepitja la pilota.

És algú amb els ulls totalment vermells.

De seguida el reconec.

És un nen amb implants metàl·lics a la cara.

L'Umbert, el capità de Les Fures.

L'equip de futbol rival.

L'Umbert em bloqueja el pas.

Em mira somrient.

Sento un calfred.

L'he vist destruir edificis sencers amb els raigs que llança a través dels ulls.

L'Umbert és un bandarria.

I un gallet.

I...

—Fem un u contra u? —em pregunta.

—Ara?! —exclamo, desconcertat.

Deu estar de broma.

Un u contra u?

Aquí?

En ple incendi radioactiu?

—T'has tornat boig? Està a punt d'esclatar el reactor —dic—. I vols jugar a futbol? Si no acabem amb l'incendi, morirem tots! Vosaltres també!

L'Umbert fa que no amb el cap.

—Som Les Fures, ja vam sobreviure a una explosió nuclear i ho podem tornar a fer —diu, molt tranquil.

Això és veritat.

Tant ell com els altres membres del seu equip van sobreviure a un accident nuclear. Per això tots porten pròtesis metàl·liques.

—Ajuda'm —li dic, molt seriós—. Junts podem sufocar aquest accident.

Ell nega amb el cap.

—No ha sigut un accident —diu.

Tinc moltes preguntes per fer-li, però ara no hi ha temps per a explicacions.

El poble i tots els seus habitants corren un greu perill.

—No han passat vint-i-quatre hores —li dic—. T'estàs equivocant.

—Aquí qui s'equivoca ets tu —contesta, desafiant—. T'ajudaré si em guanyes.

A continuació, l'Umbert tira la cama enrere i...

Clava una puntada tremenda a la pilota!

La pilota surt disparada.

Em rebotava contra el pit de plom.

I em cau als peus.

N'estic fart.

—D'acord —dic—. Tu ho has volgut!

Enmig del reactor nuclear en flames, arrenco a córrer amb la pilota als peus.

Directe cap a l'Umbert.

Ell també corre cap a mi.

Serà un xoc de trens.

Cap dels dos té la intenció d'apartar-se!

A mesura que avanço corrent, em sembla veure diverses figures als nostres peus.

Quan estem a punt de xocar l'un contra l'altre, un soroll descomunal arriba del reactor.

BUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUM!

RAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAS!

Una llum molt forta ens encega.

—Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah! —crido.

—Socooooooooooooooooors! —crida l'Umbert, desencaixat.

La passarel·la surt volant amb nosaltres a sobre.

Una gegantina explosió nuclear ens envolta!

És el final!

L'ona radioactiva ho arrasa tot.

Nakatomi.

Els boscos.

El riu.

El camp de futbol.

El bassal de la mort.

Absolutament tot!

